Skandinaviens Stjerne

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 20	15. Oktober 1917	66. Aargang

Tale af Præsident Joseph F. Smith,

holdt den 10. Juni 1917 ved en Konference for kirkelige Ungdomsforeninger.

Jeg benytter Lejligheden, som tilbyder sig, til at sige nogle Ord, og netop de Ord, som Herrens Aand vil inspirere mig til at udtale. Jeg haaber alvorlig, at jeg bliver i Stand til at sige, hvad Aanden bringer til mine Tanker, paa en Maade, som i det mindste vil blive antagelig for Herren. Jeg har den visse Tro, at hvis det, vi siger, og det, vi udfører i Sandhedens Interesse, vil blive antaget af Herren, saa vil det ogsaa blive antaget og anerkjendt af de Hellige og modtaget med Glæde af dem.

Ulykker og ondt rammer ikke Menneskene, fordi Gud har „villet" det.

I Aabenbaringerne til Joseph Smith, som findes i Pagtens Bog, erklæres det, at Herren er meget misfornøjet med dem, som ikke indrømmer, at hans Haand styrer alle Ting, og „som ikke adlyder hans Befalinger". Mange Ting sker i Verden, med Hensyn til hvilke det synes vanskeligt for de fleste af os at forstaa, paa hvilken Maade Herrens Haand viser sig deri, og jeg er af den bestemte Anskuelse, at med Hensyn til forskjellige Begivenheder, saa har Gud kun haft det med disse at gjøre, at han har tilladt dem at finde Sted. Naar to Mænd lader deres Vrede løbe af med sig og de skjændes med hinanden, og ikke bekjæmper deres selviske Lidenskaber, ja maaske kommer op at slaas, saa har det været vanskeligt for mig at se Herrens Haand deri paa anden Maade, end at de to Mænd, som er uenige og slaas med hinanden, er givet deres Handlefrihed til selv at bedømme, hvad er ret, og hvad er forkert, og til at handle efter deres eget Ønske. Herren forudbestemte ikke, at disse to Mænd skulde skjændes; heller ikke, at de skulde slaas,

hvorved de maaske gjorde hinanden saa megen legemlig Skade, at Blodet flød. Gud har aldrig planlagt sligt. Vi kan ikke sige, at den almægtige Gud har villet, at slige Ting skal ske. Folk bliver syge og lider Pine og Smerte. De lever maaske flere Maaneder eller Aar, svage i legemlig Henseende, maaske tillige sindssvage. Spørgsmaalene bliver stillede: Hvorfor tillader Herren dette? Er Herrens Aand i dette?

Har Herren foraarsaget, at vedkommende Personer bliver syge og svagelige? Altfor mange er tilbøjelige til at tænke og formene, at de Pinsler og Plager, som vi lider, og de Uheld, som vi har, og de Gjenvordigheder, som vi møder paa Livets Rejse, kommer til os som særlige Guds Bestikkelser, maaske paa Grund af hans Misfornøjelse med os. Ofte er Menneskene tilbøjelige til at formene, at Gud har foraarsaget deres Lidelser og Gjenvordigheder; men hvis vi kunde se, som Gud ser, og forstaa, som han forstaar alt, og fra „Virkningerne" kunde kjende „Aarsagen" og satte og forstaa Tingenes rette Sammenhæng, da vilde vi utvivlsomt opdage, at vore Gjenvordigheder, Sorger og Lidelser nærmest er Følgerne af vor egen Uforstandighed og Uforsigtighed eller Mangel paa Kundskab og Visdom. Det var ikke Guds Haand, som paalagde os Lidelserne og Gjenvordighederne. Den Handlefrihed, som han har skjænket Menneskeheden, gjør os ansvarlige overfor ham; og, hvis vi vil det, kan vi gjøre, hvad der ikke er ret, og hvad der er modsat de Love, som ligger til Grund for Liv og Helbred; hvad der ikke er viist og passende; og Resultaterne af vore Handlinger kan blive slemme for os, netop paa Grund af de Fejl, vi har begaaet, enten i Uvidenhed eller fordi vi netop vil gjøre, hvad vi selv vil, i Stedet for at rette os efter de Fordringer, som Herren stiller til os. Vi kan saaledes ofte paapege, hvorledes Nydelsen af stærke og berusende Drikke leder til Fald for Menneskene, eller hvorledes Menneskenes uærlige Handlinger leder til deres Vanære. Vi kan fra de synlige Resultater af vore egne Handlinger paavise den nøje Sammenhæng, der i vort eget Liv er mellem Aarsag og Virkning. „Du skal ikke stjæle", er Guds Lov; men Menneskene iagttager ikke altid denne Lov, og det er en naturlig Følge, at de Personer bliver straffede, som overtræder Loven. Herren har sagt: „Du skal ikke lyve". Desuagtet vil somme Mennesker ikke sige Sandheden, og gjør sig selv derved stor Skade, idet de maa tage Følgerne af deres Løgnagtighed. Gud har givet til os visse Regler at følge med Hensyn til Nydelsen af Føde, saa vi kan bevare Helbredet og komme i Besiddelse af Styrke, saa vi „kan løbe og ikke blive trætte", „gaa og ikke blive matte"; men iagttager vi Loven, som Herren har givet, Befalingen, som han har givet sit Folk med Hensyn til disse Ting? Altfor mange af Kirkens Medlemmer har forsømt at holde „Visdomsordet", hvorvel mange af Kirkens Folk har levet i en Aarrække som Medlemmer af Kirken, maaske fra deres Barndom af, og har, saa at sige, haft Loven for deres Øjne, med Hensyn til, hvad vi kan spise uden at skade Maveorganerne, og hvad vi kan drikke uden at skade Helbredet; eller hvad vi med andre Ord bør spise og drikke, for at vort Helbred kan være godt; og vi kan være i Besiddelse af aandelig Lys og Forstand og fatte de Ting, som den Helligaand paaminder os om at udføre, saa at vi

kan faa Kjendskab til de Love, ved hvis Adlydelse vi kan undgaa det onde, undgaa Kiv og Strid og bortdrive alt, hvoraf Had fostres; faa at vi kan elske vor Broder i Stedet for at forfølge ham eller gjøre ham Skade. Guds Lov, hvis den bliver adlydt af hans Børn paa Jorden, vil skabe Fred og medføre, at Gud vil finde Velbehag i Menneskene.

Gud har givet os vor Handlefrihed, og han holder os ansvarlige for vore Handlinger. Vi maa lide Smerterne af vore egne begaaede Fejlgreb og Overtrædelser gjennem de Sjæls- og Legemslidelser, som bliver Følgerne deraf. Jeg anerkjender Herrens Haand i alting, idet han har givet os vor Handlefrihed, men med Hensyn til selve Handlingerne bærer Menneskene Ansvaret. Menneskets Ansvar giver sig tilkjende i de skjæbnesvangre Følger, som dets Handlinger medfører, naar det overtræder Guds Lov. Vi tør saaledes ikke beskylde Gud for at foraarsage de menneskelige Svagheder og Skrøbeligheder. Gud planlægger ikke, at Menneskene skal lide Pine, men Menneskenes Lidelser er en naturlig Følge af Synden, som er i Verden, og de Fejltagelser, som Menneskene begaar paa Grund af deres Ufuldkommenhed. Al Lidelse er foraarsaget af Synden i Verden, men Herren har givet Menneskene Magt til at gjøre det gode, og han har gjort Menneskene bekjendt med Sandheden, med Princippet vedrørende det onde og det gode, idet han tilkjendegiver sine Bud og Love for Verden, for at Menneskene kan faa Kundskab om hans Villie og følge i hans Søns Fodspor, følge hans enbaarne Søn, som var uden Synd, og som levede et fuldkomment Liv i Verden og satte et Eksempel for alle Mennesker i Verden at efterfølge, hvis de vil; men han tillader Menneskene at tage den modsatte Retning, at gjøre Modstrid imod Gud og hans Lov, og lide Følgerne.

Vilde de Nationer, som er i Krig med hinanden, vedblive med Krigen, hvis den almægtige Guds Aand havde gjennemtrængt deres Sjæle og paavirket dem i Henseende til deres Handlinger? Nej, aldeles ikke! Men verdslig Magtsyge, Stolthed og Higen efter Herredømme har gjort sig gjældende blandt ugudelige Herskere, og fredeligsindede Regenter og Folk har maattet lide derunder. Begjæret efter Magt og verdslig Storhed har ledt Jordens Nationer til at kives og strides med hinanden og har bragt dem til Krig og Selvødelæggelse. Jeg formoder, at der ikke er en Nation i Verden i Dag, i hvilken disse Onder ikke gjør deres ødelæggende Virkning gjældende i mere eller mindre Grad. Det er maaske muligt at paapege de væsentlige Aarsager til nærværende frygtelige Krigsforhold hos en vis Nation paa Jorden; jeg veed det ikke; men dette tror jeg af mit ganske Hjerte, at Guds Haand er udstrakt imod visse Nationer paa Jorden, for at Menneskerettighederne og den menneskelige Frihed kan blive bevaret og beskyttet, og for at Menneskene kan blive givet Frihed til at tilbede Gud efter deres Samvittigheds Bydende, og ubestridt have Rettighed til at organisere selvstændige nationale Regjeringer og vælge deres egne Ledere; Mænd, som de udvælger for deres Hæderligheds, Dyds og Sandfærdigheds Skyld; forstandige, vise og retfærdige Mænd; Mænd, som det ligger paa Hjerte at virke

for det Folks Velfærd, som har valgt dem til at forvalte deres Samfundsanliggender; Mænd, som vil gennemføre gode Love og administrere dem i Retfærdighed. Jeg tror, at Herrens Haand er udstrakt over Verdens Nationer i Dag for at tilvejebringe slige retfærdige, frie Regjeringsforhold blandt Nationerne paa Jorden; men Herren har tilvisse haardhjertede Nationer at arbejde med og reformere. Blandt Nationernes stridende Millioner arbejder han med Mænd, som aldrig bad; med Mænd, som aldrig har kjendt Gud eller Jesus Kristus, som han sendte til Verden, og som det fører til evigt Liv at kjende og følge. Gud arbejder med Mænd, blandt hvilke mange er Fritænkere, der ikke tror paa Gud; med Mænd, som ikke elsker Sandheden; med Mænd, som ingen Respekt har for Dyd og Moralitet. Han har med Mænd at gjøre, som er stolte og ærgjerrige, og jeg befrygter, at de ikke villig lader sig lede af Herren paa den Vej, han ønsker, de skal følge, for at hans Hensigter kan blive fuldbyrdede. Ikke desto mindre arbejder han paa at opløfte og frelse alle disse Mennesker. Gud søger at velsigne, gavne og lyksaliggjøre Menneskene, at formilde hans Børns Stilling i Verden, at føre dem ud af Uvidenhed og give dem Kundskab om sig; at belære dem om Retfærdighedens Principper, saa de kan vandre paa hans Stier, have hans Aand til at oplyse dem for stedse og lede dem til at forstaa al Sandheds.

Soldater, som strider for Friheds Sag og Indførelse af sunde og retfærdige Regjeringsforhold i de Lande, hvor Folket ikke endnu er givet tilbørlig Frihed, maa være gudfrygtige Mænd.

Naar vore unge Mænd, og de ældre og mere modne Mænd tillige, er anmodede om at lade sig indtegne blandt de frivillige Soldater, eller de ved Udskrivning er blevne kaldte til at gaa bort for at beskytte og forsvare de Friheds- og Retfærdigheds-Principper, vi har omtalt, saa haaber og beder vi og har nogen Grund til at tro, at der vil blive nogen iblandt den store Familie af Menneskeslægten i Verden, som til en vis større eller mindre Grad vil være i Harmoni med Guds Aand og have personlig Tilbøjelighed til at lytte til Aandens Stemme og gjøre det, som leder til Fred og Lyksalighed for Menneskene, til deres Velvære i denne Verden, og til evigt Liv. Naar Mænd blandt de Sidste-Dages Hellige, som maaske er fødte og opdragne under Evangeliets nye og evige Pagt, saaledes lader sig indtegne i Nationalgarden, tilhørende de Forenede Staters Arme, som er blevet Eder anbefalet af Præsident Penrose, kan jeg sanktionere denne Anbefaling, fordi jeg tænker, at vor Stats Indbyggere bør slutte sig sammen og være forenede i deres Dispositioner, og at By- og Statsautoriteter bør virke i fuld Harmoni med hinanden for at tjene de fælles Formaal, som de Forenede Stater har. Vor Stats Indbyggere bør sympatisere med hinanden. Vi kan ikke forvente, at Soldaterne fra vor Stat kunde møde saa megen Sympati blandt Soldater fra andre Stater, som de kan blandt Soldater fra deres Hjemstat. Soldaterne fra andre Stater vil naturlig staa mere fremmede for dem; og jeg haaber og beder, at de stedse vil bestræbe sig for at være under Guds Aands Indflydelse, saa at de ikke

ønsker at dræbe deres Medmennesker og udgyde deres Blod, men kun pligtskyldig forsvare de Forenede Stater og Friheden. Og jeg haaber og beder, at alt det, som leder til Overtrædelse af det sjette Bud og al Slags Ugudelighed, ikke maa faa Indpas blandt vor Stats Soldater, men at de vil være i Besiddelse af Retfærdighedsfølelse og den Aand, som leder til det gode, og til at opbygge og gavne Verden, og ikke den Aand, som finder Behag i at ødelægge og udgyde Blod.

Den moralske Fare, der er forbunden med at være Soldat.

Erindrer Skriftstederne, som var citerede fra Mormons Bog af Præsident Lund angaaende de to Tusinde unge Mænd, der tilhørte et Folk, der afskyede Krig og Blodsudgydelse, og disse unge Mænd levede et rent, moralsk Liv og søgte at undgaa Kiv og Strid og al Slags Ugudelighed, som besmitter Menneskets Hjerte; men da Nødvendigheden fordrede det, var de villige til at gribe til Sværdet og gaa i Krig for at forsvare deres Hjem, deres eget og deres Forældres og Landsmænds Liv — disse unge Mænd gik bort til Krig, ikke for at sprede Ødelæggelse, men for at forsvare sig og Folkeforbundet, de tilhørte; ikke fordi de ønskede at udgyde Blod, men for at frelse uskyldige, fredsommelige, fredelskende Mennesker fra de vilde Lamaniters Angreb. Skriftstedet lyder:

„Og se, to Tusinde af disse unge Mænd indgik denne Pagt og greb til Vaaben for at forsvare deres Land.... Og de vare alle unge Mænd, og de vare overmaade stærke og virksomme, modige og tapre; men se, dette var ikke alt; de vare paalidelige Mænd til enhver Tid i hvad som helst, der blev dem anbetroet; ja, de vare sanddru og alvorlige Mænd, thi de vare blevne oplærte i at holde Guds Bud og vandre retskaffent for ham." (Almas Bog, 53. Kapitel, fra det 18. til det 22. Vers.)

Det alvorlige Spørgsmaal for vor Stats Vedkommende er nu: Vil de unge Mænd, som tilhører Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige her i Utah, og som paa Regjeringens Bud er indrullerede i Hæren, naar de rejser bort, forglemme at holde deres Bønner? Vil de forglemme Gud? Vil de forglemme de Belæringer og Formaninger, de modtog af deres Forældre i deres Hjem? Vil de forglemme Jesu Kristi Evangeliums Principper og de Pagter, som de har sluttet med Gud i Daabens Vande, og paa hellige Steder? Vil de rejse bort som Mænd, der i enhver Henseende vil leve et højsindet, ærligt, gudfrygtigt og dydigt Liv? Dette er, hvad der ligger mig saare meget paa Sinde.

Jeg ønsker at se „Guds Haand" give sig til Kjende i de Mænds Handlinger og Opførsel, som gaar bort som Soldater fra Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, og fra Staten Utah, for at hjælpe at forsvare Frihedsprincipper, sund Regjeringsførelse og gode Regjeringsforhold blandt den menneskelige Familie. Jeg ønsker at se disse Mænd leve saaledes, at de kan være i Samfund med Herren i deres Lejre og de ukjendte Steder, de gaar til, og at de, naar det for Alvor gjælder, kan sige: „Fader, mit Liv og min Aand er i dine Hænder!"

Jeg ønsker, at de Mænd, som drager bort her fra for at udføre

Soldatertjeneste, vil føle, ligesom vore unge Missionærer føler, naar de bliver sendte ud i Verden og er i Besiddelse af de Følelser, som en Moders kjærlige Ord kan tilvejebringe i Sønnens Bryst, idet hun, den Dag han rejser bort for at udføre den Mission, han er kaldet til, omfavner ham og taler inderlige, opmuntrende Afskedsord til ham.

Jeg veed, hvilke Følelser en Moder har for sin Søn, naar han rejser bort fra Hjemmet for at udføre en Mission i et fremmed Land eller i fremmede Egne, og hvor han ingen kjendte Venner har, naar han staar frem for at prædike Evangeliet. Hans Moder vil tale til ham omtrent som følger: „Søn, jeg har belært Dig om Evangeliets Principper. Jeg har paa mine bøjede Knæ lært Dig at bede til Gud fra den Tid, Du var et lille Barn, indtil Du nu har naaet til Manddomsalder. Jeg har belært Dig om Dydens Principper og fremholdt for Dig Nødvendigheden af at leve et hæderligt Liv. Jeg har formanet Dig til at forsvare, hvad der er sandt og retfærdigt, og at ære din Fader og Moder, og alle, der har Forældrepligter, og vise tilbørlig Agtelse overfor unge Kvinder allevegne. Ligesom Du aldrig vilde tænke paa at fornærme og gjøre din Moder eller Søster Skade, saaledes bør det aldrig komme til dine Tanker at gjøre nogen andens Moder eller nogen anden Mands Hustru eller Datter Fortræd. Gaa fra Hjemmet fri fra Syndens Besmittelse, og hold Dig selv fri fra Verdens Synder, og Synden kan ikke skade Dig, thi Gud vil beskytte Dig mod alt ondt. Og hvis noget skulde hænde, som vil koste Dig dit Liv, da vil Du have ofret dette for Menneskehedens Sag og i Herrens Tjeneste, og Du vil dø ren og ubesmittet. Din Aand vil opstige fra sin jordiske Lerhytte til Gud i sin Herlighed, uplettet og ubesmittet som et Barn, der lige er født til Verden; og derfor kunde Herren antage Dig, og Du vil være beredt til at komme frem i den første Opstandelse og modtage Herlighedens Krone og evige Blønning."

Jeg vil sige til Eder, unge Mænd, som er kaldede til Militærtjeneste: Naar I gaar bort som Soldater, for at lide med alle dem, som Krigens Ødelæggelser berører, saa rejs bort, som I vilde rejse bort, hvis I skulde udføre en Missionsvirksomhed; vær lige saa gode og rene og tro i de Forenede Staters Armeer, som I er i Armeen af Aldster, der prædiker Kjærlighedens og Fredens Evangelium til Menneskene i Verden, og da, hvis nogen af Eder uundgaaelig bliver dødelig saaret af Fjendens Kugler, vil I gaa saa ubesmittet bort til Gud, som I levede, før I kom i Armeen, og I vil blive værdige til Eders Belønning; I vil have bevist, at I er Helte, og mere end Helte; thi I vil dø som modige og trofaste Tjenere af den levende Gud, og værdige til at blive antagne af ham og faa Adgang til hans, vor himmelske Faders Rige, hvor Kjærligheden herster.

Det er i saadanne Ting som disse, at vi kan se „Guds Haand" udstrakt. Hvis vore unge Sønner vil gaa ud i Verden paa denne Maade, være i Besiddelse af Evangeliets Aand og opføre sig som sande Sidste-Dages Hellige, hvad der da end vil ske, vil de dog stedse staa blandt de bedste. De vil blive i Stand til at udholde saa meget af Lidelser, som det overhovedet vil blive hvilken som helst anden god Soldat mu-

ligt at udholde. Naar de skal bestaa Prøven, vil de kunne det; thi de har ingen Frygt for Døden. De behøver ikke at frygte for Følgerne af deres egen Livsvandel. De vil ikke behøve at frygte Døden, thi de har gjort deres Arbejde vel. De har bevaret Troen og forblevet trofaste; de er rene af Hjertet og er værdige til at se Gud.

Jeg har megen Følelse med Hensyn til disse Ting; thi jeg har selv Drenge, og jeg elsker mine Sønner, som er vokset op i vort fælles Hjem. Deres Liv er nær knyttet til mit. Herren gav dem til mig; og jeg forventer, at Forholdet mellem dem og mig i al Evighed vil blive et inderligt Forhold, et inderligt Faderforhold fra min Side, og et hengivent Sønneforhold fra deres Side. Der er Ting, der er værre end Døden. Jeg vilde tusinde Gange hellere have, at mine Sønner blev skudte i Krig, naar de kjæmpede for at forsvare Retfærdighedens, Sandhedens og Frihedens Principper, end at se dem overtræde Guds hellige Love, blive forgiftede af Syndens Braad, og dø som Overtrædere og Forbrydere.

Den Død, som er foraarsaget af at overtræde Guds Bud, maa befrygtes tusinde Gange mere end Døden, som overkommer de uskyldige, de, som kjæmper paa Sandhedens Side og for dens Forsvar. Jeg ønsker ikke at se nogen af mine Sønner tabe Troen paa Jesu Kristi Evangelium. Jeg ønsker ikke at være Vidne til, at nogen af dem benægter, at Kristus er den levende Guds Søn og Verdens Frelser. Og jeg ønsker ikke at se nogen af dem fornægte Joseph Smiths guddommelige Mission, han, som var Guds Profet, og hvis Blod ogsaa flyder i deres Aarer paa Grund af vort nære Slægtskabsforhold til ham. Jeg vilde hellere se dem miste Livet ved at forsvare Retfærdighedens Grundsætninger, idet de holdt fast ved Troen paa Evangeliet, som er overantvordet os, ja, tusinde Gange hellere, end at jeg vilde se dem benægte vor Tros Sandhed, og Gud, som gav dem Livet. Dette er det Standpunkt, jeg staar paa med Hensyn til de Spørgsmaal, som vi nu er stillede oversor.

Evangeliet er et Skjold imod det onde.

Der tales om, at vi lever i farefulde Tider. Dette gjør vi; men jeg føler mig ikke pint deraf eller forskrækket derved. Jeg agter at leve saaledes, at jeg ikke behøver at frygte noget, saa at Ødelæggelsen ikke kan naa mig, idet jeg adlyder Guds Love og Befalinger, som han har givet os ved Aabenbaring til vor Vejledning. Hvis jeg opfylder mine Pligter og er i Samfund med Gud, og jeg er værdig til at have Aandsfællesskab med mine Brødre indenfor Kirken, og jeg kan staa pletfri oversor Verden, idet jeg ikke har overtraadt Guds Love, hvorledes vil noget da kunne skade mig, hvad der end sker? Jeg vil altid være forberedt paa det, som kommer, hvis mit Sind og min Forstaaelse og Opfattelse af disse Spørgsmaal vil være som for nærværende. Derfor siger jeg: Lad komme, hvad der komme vil. Jeg ønsker ikke at have unødige Sorger, eller unødig Frygt.

Herrens Haand er over os alle. Dette ser jeg, og dette anerkjender jeg. Men det er ikke Herren, som foraarsager Krigen, eller som for-

aarsager, at visse Nationer, at visse Folk søger at borttage deres Medmenneskers Frihed og Rettigheder, aldeles ikke! Men „Guds Haand er ikke forkortet", og han vil kontrollere Resultaterne, som følger af Menneskenes Handlinger. Han vil lede og styre alting paa en Maade, som vi ikke forstaar i Dag eller kan forudse, men som sluttelig vil føre til Sandhedens Sejr og bringe Menneskene Frigjørelse. Han forudser Slutningen af Krigen, ligesom han forudsaa, at alle Nationer skulde blive indviklede i Krigen, eller lide under den, som Profeten erklærede skulde ske. Herren vidste, at Krigen vilde komme. Hvorledes vidste han dette? Han vidste det, fordi han kjendte Menneskenes Handlinger. Han kjendte i hvilken Retning Menneskenes og Nationernes Tankeretning gik. Han kjendte, hvilke Følger deres Handlinger med Tiden vilde have, og hvad de med Tiden vilde føre til. Han kjendte den nøjagtige Tid, naar disse Krige vilde komme, og han lod disse Ting blive erklæret for Menneskene ved sine Tjenere, Profeterne; og nu ser vi Opfyldelsen af disse Forudsigelser, ytret af Guds Tjenere, som de var inspirerede der til, da de erklærede, at Tiden vilde komme, da Krig vilde „blive udgydt over alle Nationer" — ikke fordi Gud havde villet dette, men som en naturlig Følge af Jordens Nationers Ugudelighed. Det er maaske en meget vanskelig Ting for mig med det Ordforraad, som jeg er i Stand til at gjøre Brug af, fuldtud at udtrykke mine Tanker, men jeg gjentager til Eder, at Herren, den almægtige Gud, er ikke fornøjet med Tilstandene i Verden, og det var ikke planlagt af ham eller hans Agt og Hensigt at forudbestemme, at Verdensforholdene i Dag skulde være, som de er, og han gjorde det ikke. Han forudsaa, hvad der vilde komme som Følge af Menneskenes Opførsel; som Følge af deres Afvigelse fra Sandheden og deres Mangel paa Kjærlighed til Gud; som Følge af den Kurs, de vilde tage, der vilde blive modsat, hvad der tjener til hans Børns Velfærd. Herren forudsaa alle disse Ting. Menneskene foraarsager, at disse Ting kommer til at ske, som Følge af de Gjerninger, de udøver, i Henhold til deres Handlefrihed. Herren vil lede alting saaledes, at Efterslægten ikke skal lide for meget under Følgerne af Menneskenes ugudelige Handlinger; men de, som paa Grund af deres onde Tilbøjeligheder udøver disse Forbrydelser, for alle disse vil det blive til deres egen Ødelæggelse.

De Hellige maa virke med Flid for at oplyse Menneskene om Kristi Evangeliums sande Principper.

Der har maaske aldrig været en bedre Tid siden Jesu Kristi Kirkes Organisation, eller lige siden Kristi fordums Apostles Død, til at forkynde for Menneskene i Verden, hvad vi har været belærte om ved Jesu Røst angaaende Guds Væsen og Evangeliets Principper — ved ham, som talte Sandheden, og som nødvendigvis maa tros og adlydes af os, for at vi kan erholde evigt Liv. Nu er det en ret og passende Tid at forkynde for Menneskene i Verden Profeten Joseph Smiths Ord angaaende vor himmelske Fader, at han er i Besiddelse af et Legeme af Kjød og Ben, der er ligesaa haandgribeligt og føleligt som Menneskets. Kri-

stus forkyndte dette, og hans egen Eksistens og Liv var et Vidnesbyrd derom. Guds enbaarne Søn forkyndte: „Den, som har set mig, har set Faderen." Hvorledes dette? Jo, thi han var sin Faders „udtrykte Billede". Jesus Kristus, Guds Søn og Verdens Frelser, er en Mand, som har et Legeme af Kjød og Ben, saa følelig som et Menneskes. „Kom og føl mig", sagde han til Thomas efter sin Opstandelse, „stik din Finger i Naglegabene og din Haand i min Side". Fremdeles sagde han til den tvivlende Thomas: „Vær ikke vantro, men troende." „En Aand har ikke Kjød og Ben, som I ser, at jeg har." Dette var Læren, som Guds Søn selv forkyndte. Dette var, hvad han selv erklærede for os. Profeten Joseph Smith forkyndte for Verden denne Lære og dette Princip. Kristi Disciple i forrige Dage var i Besiddelse af denne Kundskab — til den Grad Disciplene havde forstaaet ham og hans Hensigter —, denne Kundskab: „at kjende den eneste sande Gud, og Jesus Kristus, som han sendte, hvilket er evigt Liv."

Enhver Sidste-Dages Hellig er i Besiddelse af denne Kundskab. Alle Kirkens Medlemmer, som har naaet den voksne Alder, og hvis Forstand er udviklet, burde have dette Vidnesbyrd om Sandheden i deres Hjerter, og de burde forkynde denne Sandhed til Mennesterne, saa at Kundskaben om Gud maa søges blandt Menneskenes Børn, saa vel som Kundskaben om videnskabelige Opdagelser og Fremskridt, der har været gjorte i den Tidsalder, i hvilken vi lever. Mennesterne kommer i Besiddelse af flere og flere Kundskaber med Hensyn til materielle Ting, og alle timelige Kundskaber, som Mennesterne har tilegnet sig, er de komne i Besiddelse af ved Guds Inspiration; og som det ofte har været sagt, saa repeterer jeg igjen: De Mænd, som gjør vidunderlige Opdagelser, er inspirerede og ledte til at gjøre det formedelst den Forstaaelse, som de faar ved Guds Aand, som giver dem Lys og Kundskab; thi der er en Aand i Mennesket, og ved Guds Inspiration kommer de til Forstaaelse af Livet. Saaledes anerkjender de Sidste-Dages Hellige de Mænd, som har opdaget, hvorledes Lynet kan kontrolleres, hvorledes Dampkraften kan kontrolleres og benyttes, og som bliver benyttet saa almindelig; og alle de, som har opdaget andre af Naturens Hemmeligheder, som har ledet til Indførelsen af Telegrafen, Telefonen og alle andre Opfindelser, hvorved Menneskets Stemme kan blive ført over en Metaltraad, og nu, som en af de allersidste Opdagelser, gjennem Æteren uden Traad, alle disse Opdagelser er gjorte ved Guds Aands Tilskyndelser, som bringer Menneskets Aand og Sind til en Forstaaelse af Tingene. Og dog vil mange af disse store Videnskabsmænd og Opfindere ikke anerkjende og indrømme, at Guds Haand har med alle disse Ting at gjøre; men jeg gjør det, tilvisse!

Med Hensyn til alle disse Ting erkjender jeg, at Guds Haand giver sig tilkjende i den saa storlig forøgede Kundskab og Visdom og Magt, som Mennesterne siden min Barndom er kommen i Besiddelse af, som Følge af disse Opdagelser. Som Mennesterne i Verden kommer i Besiddelse af flere og flere Kundskaber med Hensyn til Naturens Kræfter og andre verdslige Kundskaber, saa kommer ogsaa vi det, som er Medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, vi, som i

Sammenligning med alle de mange Millioner Mennesker i Verden kun er en lille Haandfuld Folk. Vi er, hvad mere er, i Besiddelse af Kundskab om den sande Gud og Jesus Kristus, som han sendte til Verden, hvilken Kundskab er „evigt Liv"; thi denne Kundskab vil lede Menneskene til at adlyde alle guddommelige Love og være i Harmoni med al Sandhed, til at rette sig efter alle evangeliske Krav, som stilles til os ved Guds Aand. Enhver Sidste-Dages Hellig skulde være et Vidne til Verden om disse Sandheder, saa at Menneskene maa faa Kjendskab til „den eneste sande Gud og den, han udsendte, Jesus Kristus"; thi dette er forvist „evigt Liv".

Jeg formodede ikke, at jeg skulde have benyttet saa meget af Tiden, men paa en mere eller mindre spredt Maade har jeg udtrykt nogle af mit Hjertes dybeste Følelser, og jeg har fremsat nogle Tanker, saaledes som jeg føler, at Herren har indgivet mig dem. Jeg tror af min ganske Sjæl og mit ganske Hjerte paa Faderen, Sønnen og den Helligaand. Jeg tror paa Sønnens guddommelige Mission som Verdens Frelser, og jeg tror, at Joseph Smith var Guds Profet, som var udvalgt i sin Barndom til at gjengive til Verden Kundskaben om de guddommelige Sandheder, som det er nødvendigt for Menneskene at kjende, og som fremdeles var udvalgt til at gjennemføre i Verden det hellige Præstedømmes Autoritet, formedelst hvilken Kristi Evangeliums Ordinancer kan blive administrerede i Faderens, Sønnens og den Helligaands Navn, og Menneskene blive givet Kraft til at erholde det evige Liv. Jeg tror dette. Jeg veed dette.

Gud velsigne Eder og hjælpe os alle til at tro og vide dette, og leve i Henhold til denne Tro, og saaledes forblive trofaste Medlemmer af Kirken. Dette er min Bøn. Amen.

Den fuldkomne Kjærlighed.

„Frygt er ikke i Kjærligheden, men den fuldkomne Kjærlighed driver Frygten ud." (1. Joh. 4 : 18.)

I sin Bjergprædiken siger Jesus: „Værer da I fuldkomne, ligesom Eders himmelske Fader er fuldkommen." (Math. 5 : 48.) Vi maa derfor søge at blive fuldkomne, i Henseende til Kjærlighed saa vel som alt andet, og i Virkeligheden er det et fundamentalt Princip at blive fuldkommen i Henseende til Kjærlighed, eftersom vi da kan blive fuldkommen i mange andre Ting. Derfor lærer vi ogsaa i Skriften, at „Gud er Kjærlighed, og hver, som bliver i Kjærlighed, bliver i Gud, og Gud i ham". Vor hele Væsen bør være gjennemtrængt af Kjærlighedens Glød, ellers kan vi ikke naa Fuldkommenheden. Betingelsen for at blive i Gud er at leve et Liv i Kjærlighed, sand og ren Kjærlighed, og da vil vi heller ikke synde, lige saa lidt som Gud kan synde. Vi Sidste-Dages Hellige gaar ligesom i en Evangelie-Skole hver Dag, vi lever, eller burde i hvert Fald gjøre dette; thi at opnaa Fuldkommenheden er vort Maal; og det er aldeles umuligt for os at opnaa den attraaede Fuldkommenhed, medmindre vi lærer alle de mange Lektier, som er for-

bundne med Evangeliet, og efterleve dem. Der er vel ingen af os, som har noget særdeles at rose sig af, thi at opnaa Fuldkommenhed er jo ingen let Sag, og vi kan jo heller ikke opnaa at blive fuldkomne i denne Verden; men ikke desto mindre kræver Herren af os, at vi stedse bestræber os for „at gjøre det gode", saa vi kan opnaa en relativ Fuldkommenhed her, saa stor en Fuldkommenhed, som et jordisk, dødeligt Menneske kan opnaa. Kristus vilde ikke have sagt: „Værer da fuldkomne", hvis vi ikke kunde opnaa Fuldkommenhed til en vis Grad i dette Liv; og paa mange Steder i de hellige Skrifter belæres vi om, hvorledes kun de, som søger at leve et „fuldkomment" Liv her, der er ensbetydende med et „helligt" Liv, vil kunne være i Stand til at arve det evige Liv og være, hvor Gud, Faderen, Kristus og de hellige Engle er, paa den herlige Klode, hvorpaa de befinder sig, og hvorfra Saliggjørelsesværket udgaar, hvilken Klodes Herlighed er en fuldkommen Herlighed i Sammenligning med Kloder af en lavere Orden; men dermed er ikke sagt, at Kloder af en lavere Orden ikke kan blive herliggjorte ved Guds Kraft, som Skrifterne omtaler. Allerede i Tusindaarsriget vil Jorden indtage en herligere Stilling, end den indtager nu, idet den vil faa sin paradisiske Tilstand tilbage og blive velsignet paa Grund af Jesu Kristi Nærværelse.

Kristus formanede os til at tragte efter Fuldkommenhed. Relativ Fuldkommenhed er opnaaelig; thi ellers vilde Kristus ikke have formanet os til at være fuldkomne, ligesom Gud er fuldkommen; og vi er belærte i de hellige Skrifter om, at Sejrens Krone kan ikke vindes, før vi opnaar den relative Fuldkommenhed, som vi formedelst Evangeliets Kraft, i Jesu Kristi Navn, kan opnaa.

At være fuldkommen i Henseende til Kjærlighedens Udøvelse omfatter overordentlig meget, og kræver, at vi fjærner al Egenkjærlighed fra vor Natur og lærer at være i Besiddelse af stor Taalmodighed, idet vi bærer over med vore Medmenneskers Ufuldkommenheder, med deres Svagheder, som vi omgaas daglig, saasom Arbejdskammerater og nære Slægtninge. Og netop med Hensyn til vor egen Familiekreds kan det vel siges, at vor Taalmodighed ofte staar sin Prøve, mere end i vort Forhold til andre Mennesker. Men „Taalmodigheden" maa prøves, for at Mennesket kan faa Lejlighed til at vise sig værdigt til at blive delagtiggjort i de store Velsignelser, som bliver de taalmodige og sagtmodige til Del. Kristus sagde i sin Bjergprædiken: „Salige ere de sagtmodige, thi de skulle arve Jorden." Hvilken stor Belønning er der ikke i Vente for dem, som viser Taalmodighed og Sagtmodighed! Kristus sagde: „Lærer af mig, thi jeg er sagtmodig og ydmyg af Hjertet." Disse Ord viser den store Nødvendighed af at være taalmodig og sagtmodig. Kristus var fuldkommen. Hvis andre end han vilde udtale sig saaledes, kunde det let og med Rette blive opfattet som Selvros, eftersom vi Mennesker er meget ufuldkomne i mange Henseender, ogsaa i Henseende til at vise Taalmodighed. Blandt de Mænd, der fremstilles i Skriften som et lysende Eksempel paa et taalmodigt Liv, staar maaske Job højest blandt alle, næst efter Jesus Kristus.

Herren stiller større Fordringer til sine Pagtens Børn end til den

øvrige Del af Menneskeslægten, og dette Krav stiller han til os, at vi søger at blive fuldkomne i Henseende til Kjærlighed, og da vil enhver god Egenskab blive at finde hos os, ogsaa dette at være taalmodig og at være tilgivende; thi bliver vi ikke i Besiddelse af disse Egenskaber, da kan der ingen Fred herske blandt Menneskene, i Familien, blandt Naboer, blandt Borgere i et Land, eller mellem Folkefærdene indbyrdes. Hvis vi er i Besiddelse af Kjærlighed, da vil vi ikke saa let begaa skjæbnesvangre Fejlgreb i Livet, da vil vi, hvis vi af Naturen er af et hidsigt Sindelag, ikke saa let i Vrede udføre Ting, som det maaske bliver umuligt for os at rette igjen i vor hele Levetid; men da vil vi kunne beherske os, selv om det under Situationen kræver en Jobs Taalmodighed at gjøre dette; men Velsignelserne, hvormed vor Taalmodighed og vor udviste Kjærlighed belønnes, vil ikke udeblive!

Hvor den fuldkomne Kjærlighed er tilstede, bortdrives al Frygt. Saaledes belæres vi af Apostelen Johannes, som udtalte mange herlige Ord angaaende Kjærlighedens Væsen i sine to Breve, som findes i det nye Testamente, og som alle de Hellige burde være vel bekjendte med. Han siger i sit andet Brev, at „dette er Kjærligheden, at vi vandre efter hans Bud". I sit første Brev siger han: „Den som holder Guds Ord, i ham er sandelig Guds Kjærlighed fuldkommet." Fremdeles: „Dette er hans Bud, at vi skulle tro paa hans Søns Jesu Kristi Navn og elske hverandre efter det Bud, han gav os. Og den, som holder hans Bud, han bliver i Gud, og Gud i ham." „I elskede! lader os elske hverandre, thi Kjærligheden er af Gud, og hver den, som elsker, er født af Gud og kjender Gud. Den, som ikke elsker, kjender ikke Gud, thi Gud er Kjærlighed." Apostelen Johannes formaner alle til at udøve Kjærlighedens Gjerninger, idet han siger: „Mine Børn! lader os ikke elske med Ord, eller med Tungen, men i Gjerning og Sandhed." Disse Ord bør vi alle tage til Hjerte og rette os efter, og da vil Guds Aand styrke os i Troen paa Guds Søns Evangelium, trøste vort Sind, og vi vil gradvis skride fremad mod Fuldkommenhedens Maal og blive i Stand til at udvise Taalmodighed, Langmodighed og Sagtmodighed i Livets prøvende Øjeblikke. Vor Taalmodighed bliver maaske ofte sat paa en haard Prøve, men hvis vi klynger os nær til Herren i Bønnen og adlyder hans Befalinger, da vil vor Kjærlighed blive fuldkommen, og vi vil være i Stand til at handle med Visdom i alle Livets forskjellige Forhold, og vil ikke i „Prøvelsens Stunder" begaa overilede Handlinger, som vi senere dybt vil angre. Hvis vi nøje retter os efter Apostelen Johannes' Formaninger, vil al Frygt med Hensyn til Fremtiden forlade os, thi „den fuldkomne Kjærlighed driver Frygten ud".

Niels F. Green.

Tankesprog.

Kundskab er Magt i god Betydning, for saa vidt vi gjør Brug af vore erhvervede Kundskaber i det godes Tjeneste.

Efteraarskonferencen i Trondhjem.

Konferencemøderne blev afholdte i Lokalet paa Gl. Kongevej 6. Møderne blev ledede af Konferencepræsident Erastus L. Ottesen.

Det første Konferencemøde blev afholdt Lørdag Aften Kl. 8,30. Tilstede var af Missionærer fra Zion: Missionspræsident Hans J. Christianſen, Konferencepræsident Erastus L. Ottesen og Nephi Andreſen. Sangen Nr. 1 i Salmebogen blev ſungen, hvoreſter Ældſte Nephi Andreſen holdt Indledningsbønnen. Nr. 6 blev dereſter ſungen. Præſident Otteſen gav Rapport angaaende Arbejdet, der havde været udført ſiden ſidſte Konference. Han ſagde, at han havde baaret ſit Vidnesbyrd angaaende det gjengivne Evangeliums Principper til høje og lave, hvor ſom helſt han havde haft Lejlighed dertil. Han omtalte, hvilke Skrifter der havde været uddelte blandt Folket, og ſagde, at Kirkens vigtigſte Bøger var blevne indgivne til By-Biblioteket, ſaa at det læſende Publikum kunde blive bekjendt med vore Lærdomme. Ældſte Nephi Andreſen gav ſin Rapport angaaende det Arbejde, han havde udført ſiden ſidſte Konference, og udtrykte ſin Glæde ved at virke for Evangeliets Udbredelſe. Nr. 70 blev dereſter ſungen, hvoreſter Missionspræſident Hans J. Christianſen oplæſte nogle Udtalelſer af Apoſtelen Johannes vedrørende Guds Perſonlighed og hans Egenſkaber. Der var tre Maader at komme til Kundſkab om Gud, nemlig gjennem Tradition, ved Læsning af de hellige Skrifter og ved Aabenbaring. Han ſagde, at det var nøjagtigt 90 Aar ſiden, Englen Moroni overgav Guldtavlerne til Joſeph Smith, hvorpaa der fandtes hellige Oldtidsoptegnelſer, ſom han for den Dels Vedkommende, han havde Tilladelſe til at overſætte, overſatte ved Hjælp af det hellige Inſtrument Urim og Thummim, hvilken Overſættelſe er kjendt under Navn af Mormons Bog og er overſat i mange forſkjellige Sprog. Mødet ſluttedes med Afſyngelſe af Sangen Nr. 263 og Bøn af Br. Niels Hagen.

Søndagsſkole-Konferencen Søndag Formiddag den 23. September.

Søndagsſkole-Konferencen blev paabegyndt Kl. 10 med Afſyngelſe af Sangen Nr. 32 i Søndagsſkole-Sangbogen og Bøn af Niels Hagen, hvoreſter Nr. 20 blev ſungen. Søndagsſkolens Beſtyrer, Ældſte Erastus Otteſen, gav en Beretning angaaende Skolens Virkſomhed ſiden ſidſte Konference, hvoreſter det ſpecielle Klaſſe-Program blev udført. Ældſte Nephi Andreſen forklarede i Kortfattethed Indholdet af de Kapitler i Mormons Bog, der havde været ſtuderet i den teologiſke Klaſſe. Præſident Christianſen udtrykte ſin Glæde over at lytte til den gode Udførelſe af Søndagsſkole-Programmet og opmuntrede alle til at ſtudere de hellige Skrifters Indhold. Han oplæſte og forklarede paa en intereſſant og oplyſende Maade flere Skriftſteder i det 29. Kapitel i 2. Nephis Bog. Mødet ſluttedes med Afſyngelſe af Nr. 24 og Takſigelſe af Johannes Haugan.

Mødet Søndag Eftermiddag Kl. 2.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Nr. 40 i Salmebogen og Bøn af Præsident Ottesen, hvorefter Nr. 127 blev sungen. Jonas P. Lindqvist, en lokal Ældste fra Kristianssund, bragte en Hilsen fra Søskende der, som ikke var i Stand til at komme til Konferencen. Han udtrykte sin store Taknemmelighed til Gud, fordi Evangeliet var gjengivet til Jorden i disse de sidste Dage, og Joseph Smith gav os Herrens Ord, som de var givne ham ved Aabenbaring. Han forklarede for de forsamlede Evangeliets første Principper og Tiendeloven, og bar sit Vidnesbyrd om, i Overensstemmelse med Profeten Malakias Ord, hvorledes Herren vilde udøse sine Velsignelser over de, som gjorde timelige Opofrelser for Guds Riges Sag.

Missionspræsident Christiansen stadfæstede Broder Lindquists Udtalelser i Henseende til Tiende og de øvrige Principper, han havde forklaret. Han omtalte Kirkens Organisation og paaviste, hvorledes Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige var organiseret efter den samme guddommelige Plan som Kirken i forrige Dage.

Missionspræsidenten fremholdt derefter Kirkens Generalautoriteter og Præsidenten over den europæiske Mission til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner. Fremdeles, at Hans J. Christiansen blev opholdt som Præsident over den skandinaviske Mission; at Niels F. Green blev opholdt som Oversætter og Medredaktør af „Skandinaviens Stjerne"; at Fred H. Heese blev opholdt som Missionssekretær; at Erastus L. Ottesen blev opholdt som Præsident over Trondhjems Konference, og at Nephi Andresen blev opholdt som assisterende Missionær i Konferencen. Alle disse Forslag blev enstemmig vedtagne.

Forskjellige andre Bekjendtgjørelser blev enstemmig godkjendte. Nr. 191 blev sungen, hvorefter Missionspræsidenten talte vedrørende forskjellige evangeliske Principper og fremholdt, hvorledes de var aabenbarede fra Gud til Menneskenes Frelse. Mødet sluttedes med Afsyngelse af Nr. 112 og Takfigelse af Niels Haugan.

Mødet Søndag Aften Kl. 7.

Koret sang Nr. 158, hvorefter Ældste Nephi Andresen indledede Mødet med Bøn. Nr. 187 blev sungen, hvorefter Præsident Ottesen talte til den store Forsamling angaaende Saliggjørelsesplanen og henviste specielt til Bibelen som en Bog, der var givet de Hellige til deres religiøse Vejledning. Bibelens historiske Værd kunde forstaas, naar vi huskede paa, at den omhandlede de vigtigste Begivenheder i Menneskehedens Historie, og specielt Patriarkernes og de israelitiske Slægters Historie, for et Tidsrum af over 4000 Aar, nemlig fra vore første Forældres, Adams og Evas Tid til cirka 100 Aar efter Kristi Fødsel. Det ny Testamentes Bøger var af speciel uskatterlig Værd, idet de indeholdt de historiske Beretninger vedrørende Kristi jordiske Liv og hans Forkyndelse af Evangeliets Lærdomme, og ligeledes hans Apostles Forkyndelse, af Evangeliet, og Oprettelsen af Kristi Kirke paa Jorden i hine Dage. Koret sang Nr. 7 i Salmebogen.

Missionspræsident Christiansen talte angaaende Menneskenes Forud-

tilværelse og første Prøvestand. Han oplæste forskjellige bibelske Citater vedrørende Kristi Forudtilværelse som Gud med Faderen; frembeles vedrørende Profeten Jeremias' og andre udvalgte Mænds Forudtilværelse. Han fremhævede, at hvis vi holdt vor nuværende Prøvestand, ved at adlyde Guds Befalinger, vilde vi opnaa at arve det evige Liv.

Koret sang Nr. 275, hvorefter Præsident Ottesen sluttede med Taksigelse.

Mødet Mandag Aften Kl. 8,30.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Sangen Nr. 272 og Bøn af Br. John Dien, hvorefter Nr. 75 blev sungen. Præsident Ottesen nævnede, hvorledes Kristus i forrige Dage kaldte Tjenere til at arbejde i sin Vingaard, og saaledes er det nødvendigt i vore Dage, at Mænd bliver kaldede til at virke i Præstedømmet, og at Søstre bliver beskikkede til at assistere Præstedømmet og modtage forskjellige Stillinger indenfor de kirkelige Hjælpeorganisationer. Han sagde, det var af meget stor Vigtighed, at Kirkens Medlemmer, som ved Haandsoprækning tilkjendegav, at de vilde opholde i deres Tro og Bønner de Brødre og Søstre, som indtog forskjellige Stillinger i Kirken, eller som vilde blive foreslaaede til at indtage saadanne Stillinger, at de da ogsaa loyalt gjorde dette; og da vilde Evangeliets Gjerning blive udført til fælles Velsignelse, og Guds Værk stride fremad.

Missionspræsident Christiansen fremholdt, hvor nødvendigt det var, at Kirkens Medlemmer var enige, thi „Enighed gjør stærk". Han oplyste dette ved Eksempler.

Forskjellige Forslag blev nu stillede. Præsident Ottesen blev løst som Søndagsskolens Bestyrer, og dermed var ogsaa hans to Raadgivere i Henhold til Kirkens Regler løste fra deres Stillinger. De blev løste med Tak for udført Arbejde. Søster Alma Sommervold blev løst som Lærerinde i Søndagsskolen, ligeledes med Tak for udført Arbejde. Brødrene Niels Hagen og Berner Johannes Haugan blev anbefalede til at blive ordinerede til Præster, hvilket enstemmig blev vedtaget. Ældste Nephi Andresen blev foreslaaet som Bestyrer af Søndagsskolen efter Konferencepræsidenten, med Niels Hagen og Berner Johannes Haugan som Raadgivere, og Marie Guttormsen som Sekretær og Kasserer. De øvrige Forslag med Hensyn til Funktionærer i Søndagsskolen blev enstemmig godkjendte. Dernæst blev Præsidentinden for den kvindelige Hjælpeforening, Søster Marie Woldseth, og hendes Raadgivere, samt Sekretæren, Kassereren og Lærerinderne i Foreningen enstemmig godkjendte i deres Stillinger. Frembeles Præsidentinden for Ungdomsforeningen, Petra Haugan, og øvrige Funktionærer i Foreningen. Sangen Nr. 58 blev sungen, hvorefter Missionspræsident Christiansen talte om Nødvendigheden af de forskjellige Organisationer i Kirken, for at Evangeliets Værk kunde fremmes paa systematisk og effektiv Maade. Han omtalte, hvorledes Herren ofte kaldte unge Mænd til at staa som Ledere i Kirken. Profeten Joseph Smith blev kaldet som ganske ung til at paabegynde det store Evangelie-Værk paa Jorden i de sidste Dage. Præsident Anthon H. Lund, barnefødt i Aalborg, blev kaldet i en ung Alder til at prædike Evangeliet og indtage ansvarsfulde Stillinger i

Kirken. Missionspræsidenten omtalte de Gaver, som de Hellige blev delagtiggjorte i ved den Helligaand, og henviste specielt til Johannes Evangeliums 14. Kapitel med Hensyn til Talsmanden, den Helligaand, der skal vidne for de oprigtige om Faderen og Sønnen og Evangeliets frelsende Sandheder; og de Hellige burde nøje lægge sig paa Hjerte de Vidnesbyrd, som de modtog ved den Helligaands Kraft. Han omtalte Ordinancen, hvorved de døbte bliver delagtiggjorte i den Helligaand i Henhold til Evangeliets Plan, og som er omtalt i det 8. og 19. Kapitel i Apostlenes Gjerninger. Nr. 43 blev sungen, hvorefter Ole Sommervold sluttede Mødet med Taksigelse.

Festmødet Tirsdag Aften den 25. September.

Mødet blev afholdt under den kvindelige Hjælpeforenings Direktion og Konferencepræsidenten ledede Mødet, som aabnedes med Afsyngelse af Nr. 9 i Sangbogen og Bøn af Missionspræsidenten, hvorefter Nr. 136 blev sungen. Præsident Ottesen holdt en Velkomsttale til de tilstedeværende, hvorefter Præsidentinderne for den kvindelige Hjælpeforening og Ungdomsforeningen gav en kort Rapport angaaende disse Foreningers Virksomhed. Foruden nogle Sangnumre, som blev givne af forskjellige, talte Br. Niels Hagen og Missionspræsidenten angaaende evangeliske Principper og Evangeliets Værk. Søster Sommervold, første Raadgiver til Præsidentinden i den kvindelige Hjælpeforening, og Marie Guttormsen, første Raadgiver til Præsidentinden i Ungdomsforeningen, talte angaaende disse Foreningers Formaal. Præsident Ottesen gjorde nogle Bemærkninger, hvorefter det specielle Program blev afsluttet med Afsyngelse af Nr. 60 i Sangbogen.

Derefter deltog de tilstedeværende i et Festmaaltid, indbudte dertil af Søstrene. Ved Bordet blev Missionspræsident Christiansen overrakt en Sølvske som Erindringsgave fra Søskende og Venner i Konferencen. Præsident Christiansen takkede bevæget og sagde, at han havde mange kjære Minder fra tidligere Tid fra Trondhjems Konference. Der havde blandt andet bestaaet et inderligt Venskabsforhold mellem ham og afdøde Præsident Skanchy, som var født i Trondhjem. Festmødet sluttedes med Afsyngelse af Nr. 132 og Taksigelse af Ældste Nephi Andresen.

E. L. Ottesen,
Skriver.

— Tankeklarhed. Det Menneske, som kan tænke klart og fremsætte sine Tanker paa en overbevisende Maade, har modtaget en stor Gave af Gud.

Indhold:

Tale af Præsident Joseph F. Smith 305
Redaktionelt:
Den fuldkomne Kjærlighed 314
Tankesprog 316, 320
Efteraarskonferencen i Trondhjem 317

Udgivet og forlagt af H. J. Christiansen, Korsgade 11, Kjøbenhavn K.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).